

Dítě, na které jsem se neodvážila ani pomyslet

Patricia Schroeder je matkou sedmi dětí a docentkou komunikace na vysoké škole v Montevideu (Uruguay). Tato věřící Opus Dei vypráví, jak její rodina přijala narození Františka, který je postižen Downovým syndromem.

07.05.2018

Blíží se další 21. březen, Světový den Downova syndromu. Chci se s vámi

podělit, tak jako tomu bylo i v minulých letech, o kousek biografie naší rodiny; abychom se dokázali zbavit strachu a budovali mosty, které nám pomohou přijímat lidi s tímto i podobnými postiženími.

František je dítě, po kterém jsem netoužila a za to se trochu stydím. Mám 7 dětí, Franta přišel společně se svým bratrem dvojčetem. Nikdy by mě nenapadlo, že bych mohla mít dítě s Downovým syndromem. Snila jsem o tom, že se mi narodí dva synové, silní, sportovci, studijní typy, pěkného vzhledu: a že budou mít všechny nebo alespoň některé z těchto vlastností.

Už pár dní po jejich narození jsem Frantu podezírala; pohled jeho mandlových očí ukrýval nějaké tajemství. Toho dne jsme požádali o genetické vyšetření. Za krátký čas byla diagnóza potvrzena. Převládala mezi námi velká nejistota, úzkost a

strach: jak dál, jak ho vychovávat, jak ho začlenit do světa, který není zdaleka snadný pro ty, kdo se odlišují. Potvrzení diagnózy změnilo naše negativní pocity v jednu velkou jistotu: Franta potřebuje každého z nás. Táta, máma, sourozenci - málem jsme si to ani neuvědomovali - celá rodina, plná dynamiky, se točila, aniž bychom to nějak přeháněli nebo byli výstřední, kolem jeho potřeb. Naučil nás, že rodina, tato malá komunita, si musí nastavit své priority a zařídit se podle těch, kdo pomoc nejvíce potřebují. Za nějakou dobu to byla tato dvojčata: Nico a Franta. Když byla doba jídla, koupání, spaní, byly to tyto dvě děti, které vyžadovaly práci navíc, a zde se podíleli všichni. Rozdělili jsme se, když mě Franta potřeboval více, a zbytek rodiny se naopak věnoval Nicovi. Letos jim bude 10 let. Byla to velká dřina, díváme se s hrdostí na to, čeho ten či onen dosáhl. Téměř 10 let práce v rodinném týmu. Myslím, že je to ten

správný okamžik podívat se, čeho se nám od Franty dostalo. Proto jsem se jeho sourozenců zeptala: „Jaká je ta nejlepší věc, kterou nám Franta zanechal?“ Všechny odpovědi popisují osobnost, která je šťastná a má velké srdce.

To nejlepší od FRANTY: když se necítíš dobře, vždy se tě snaží povzbudit.

To nejlepší: jeho každodenní radost, dobrota, otevřenost a upřímnost (nic neskrývá), přívětivost, stálá připravenost a pohotovost ke každému, bez přestání dobrá nálada, kterou předává dál, velké srdce. Bez rozmyslu rozdává lásku.

.....